

virkelig at ville give nogen Indtægt, nemlig Forbuddingen af Afgiften paa Bøxler, paa hvilken den høitagtede Finansminister havde grundet en Forhaabning om en aarlig Indtægtsforøgelse af 30,000 Rd. Det er fremdeles min Overbevisning, at Bøxelomsætningen kunde have været og vilde have været denne Forhøielse, og at der ved Fastholdelsen af hiint Forslag vilde være fremkommet et virkelig Udbytte, hvorimod jeg ligesaa bestemt vedbliver at tro, at den Del af Loven, der nu er bleven tilbage, kun vil berede Finansministeren og den Rigsdag, der maatte vedtage den, en stor Række af Skuffelser. Det er ogsaa min Overbevisning, at nogle af de feile Ansuelser, som til dels medvirke til Understøttelsen af dette Lovforslag, ere komne frem i det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem her foran (Sylv. Sorgenfen); de Mønstre, han udviklede, ere ganske vist af den Art, at Finansministeren efter sin foregående Udtalelse i mange Sager umulig kan tiltræde den. Det er, som sagt, min Overbevisning, at der vil blive Skuffelser paa alle Punkter. Jeg tror, at Finansministeren skuffer sig noget, naar han mener i Løbet af 6 Uger at kunne tilendebringe Stempelningen af alle i Landet værende eller inden Lovens Ikrafttræden indførte fremmede Obligationer; jeg tror, at man skuffer sig med Hensyn til den Udgift af 3,000 Rd., som Stempelningen antages at medføre, idet jeg anser det for sandsynligt, at den vil blive ikke lidet større; jeg tror, at man skuffer sig med Hensyn til den Bøhøielse, hvormed den hele Foranstaltning kan gennemføres, og navnlig tror jeg, man skuffer sig med Hensyn til det Udbytte, som Loven vil give. I den Henseende mente jo den ærede Ordfører, at, naar Loven blev ført igjennem, saa kunde Udbyttet blive saaledes, at det „oversteg de dristigste Drømme“; om det ikke just var selve Ordene, saa var det i alt Fald Tanken i, hvad han yttrede. Den dristigste Drøm, jeg har set udtroet i Tal, er de 20,000 Rd., som ere nævnte i Lovforslagets Motiver; dersom nu Afgiften udsættes til det Halve eller en Fjerdedel, saa vilde altsaa de dristigste Drømme ligeledes være at tænke til 10 eller 5,000 Rd. Det er nu min Tro,

at der vil være større Udfigt til at faae disse dristige Drømme realiserede, naar Afgiften er lav, end naar den er stor, thi denne Afgift har den Giendommelighed ved sig, at man meget vanskeligt kan true Folk til at erlægge den, hvorimod man maasse kunde lokke dem dertil. Jo mindre man lokker, og jo mere man afmægtig truer, desto ringere tror jeg, at den Rilde, som vil flyde ind i Statskassen, vil blive. Men under alle Omstændigheder er det af en vis Bigtighed at faae at vide, hvad det finansielle Udbytte af denne nye Skat bliver, og jeg har i Grunden kun begjært Ordet i Dag for i denne Retning at gjøre en Genstilling til den høitærede Minister. Dersom Stempelningen af fremmede Obligationer skal foregaa ved Benyttelse af almindelige Stempelmærker, saa vil der ikke være noget som helst Middel til at erfare, hvor stor den Afgift bliver, som tilflyder Statskassen i Kraft af denne Lov, thi Stempelindtægten af fremmede Papirer vil da forsvinde i den almindelige Indtægt, som fremkommer ved Salget af Stempelmærker; men det kan ikke være i den høitagtede Finansministers Interesse, det kan ikke være i Statskassens og heller ikke i Samfundets Interesse. Det er af Nytte at vide indagtig, hvad en saadan Afgift indbringer, for derefter at kunne vurdere, om de Fordele, den medfører, staa i et rimeligt Forhold til det Besvær og den Ulempe, som er en Følge af Loven. Jeg vil derfor meget henstille til den høitagtede Minister, som jo selv har saa megen Sands for det statistiske Materials Indsamling og rette Benyttelse, om det ikke vilde være en rigtig Foranstaltning, at de Stempelmærker, som skulle benyttes til fremmede Obligationer, blive af en egen Art. Den dermed forbundne Bekostning kan ikke være meget stor, blandt Andet af den Grund, at det neppe vil være vanskeligt blot ved Farvens Forandring at fremkalde den fornødne Forskjel. Nu er det vel saavidt, at saaledes som Lovforslaget er afsattet, staaar der i § 1, at disse Dokumenter skulle „forsynes med de i Loven om Brugen af Stempelpapir af 19de Februar 1861 for Dokumenter af 1ste Klasse foreskrevne Stempel“, men jeg opfatter ikke denne Bestemmelse saa bogstavelig, at den skulde affjære Finans-